

OSTRAVAN.CZ

1. Něco pro lidi je zdařilá poetická inscenace o víře, češtví a pivu

16.10.2021 ostravan.cz - Evelína Vaněk Síčová

Odkaz na originál

Klíčová slova: Divadle; Jiřího; Myrona; NDM

Divadelní klub v ostravském **Divadle Jiřího Myrona** přivítal opět po delší době diváky. Po úspěšné inscenaci Moskva-Petušky, která se v tomto prostoru hrála osm let, přichází autorský text šéfa činohry **NDM** Vojtěcha Štěpánka Něco pro lidi. Vyprávěný text, který není psán horkou jehlou, ukazuje češtví a hrdinství svérázným pohledem, který rozhodně nenudí a ustojí jakékoli náznaky klíšé.

Něco pro lidi je inscenace o boji. O hospodu, o život, o úctu, o respekt, o víru či o pivo. V jedné malé hospůdce se odehrává mikrodrama rezonující ve světovém měřítku. Skupinka zarytých štamgastů, kteří svými těly doslova brání zbourání svého oblíbeného zázemí, zde zůstane uvězněna, aby nešířila dále smrtící virus, který udržuje hladinkou alkoholu v klidu. Avšak, co se stane, když dojde zlatavý mok? A co se stane, když různorodá sebranka stráví v uzavřeném prostoru více jak měsíc? A co když na celou situaci dohlíží Nejvyšší?

Hra Něco pro lidi reflektuje českou povahu, nicméně v tomto případě spíše obalenou ve sladovém obalu. Nečekejte, že se hospodská putyka stane svědkem rvaček a hádek. Těch je tady jen pár a účelově posouvají děj kupředu. Vojtěch Štěpánek je k českému hospodskému člověku přívětivý a kombinace všech přítomných postav posouvá inscenaci do doby, kdy na sebe lidé byli opravdu milí a zájmy všech stavěli nad svá vlastní. Ačkoli se děj odehrává v dnešní době, poetika vás přesune o pár desítek až stovek let nazpátek.

Co je však na této inscenaci to pravé ořechové, jsou postavy a jejich představitelé. Všichni se ve svých rolích viditelně baví a zároveň baví i diváky. Každá postava je sama o sobě sice hodně přitažená za vlasy, ale finální kombinace je perfektní. Uhlazený pan učitel, který je jakýmsi klidným arbitrem situace. Farář, který vypadá, že ztratil víru, ale všechny vyvede z omylu, když se probudí ze svého pivního opojení. Herec uvězněný ve svém Cyranovi. Mladík plný rozporů hledající sám sebe ve společnosti těch, co už dávno ukotvili své životy. Důchodce, jakási nejvyšší instance v rozmanitém spektru stolovníků. A v neposlední řadě hospodský a hospodská, jako dvě figury – hospodský inventář, bez něhož by nic nebylo.

Celý příběh je orámován vyprávěčským subjektem – tedy Bohem Radegastem, jenž provází dějem, trochu si i hraje s postavami, ale především nad nimi drží ochranou ruku. Je důstojný, má smysl pro drama, ale i pro situaci, a necítí se být povinován vše ovládat. Je jakýmsi tichým společníkem dohlížejícím na všechny přítomné. Tak jakoby shlížel z pivního podtáčku. Jeho nadhled je odzbrojující, ale ne vševědoucí. Jeho hmotná schránka v podobě Vladimíra Čapky je okouzlující. Jakýmsi mostem mezi ním a celou společností je na první pohled mimo realitu farář v podání Davida Viktory. Zbaven smyslů neustálým pitím se však postupně probouzí a jeho filozofické chvíle mají hloubku bez patosu.

Jediný ženský element v tomto testosteronem nabitém prostředí je Marie Logojdová coby zmíněná hospodská. Romanticky založená žena, která i v pivním oděru vidí něco líbivého, se musí vyrovnat s končící érou a bez vrtochů hysterických žen proplouvat celou situací s nonšalantním klidem. Marie Logojdová propůjčuje své postavě křehkost, důstojnost a především ženský šarm a nenaruší to ani tlusté ponožky či vytaháný svetr.

František Večeřa v roli jejího muže a jediný, který konec hospody vlastně vítá jako znamení, že má konečně svobodu, je pragmatický, věcný a asi jako jediný stojící pevně nohama na zemi. Ráznost dává jeho postavě příjemnou civilní polohu. Protipólem dřevitému hospodskému je bonviván Jindřich, divadelník a nonšalantní pán, který i dětskou říkanku přednese s úctyhodným apelem na dramatičnost. Janu Fišarovi velmi sedí humorná poloha a jeho karikatura vyznavače Stanislavského metody je neodolatelná. Učitel Petra Panzenbergera vystupuje ze století devatenáctého z internátní školy pro vyšší třídu, ale v tomto kolektivu je jednou z postav, která celou morálku drží na uzdě. Jeho neustále opravování češtiny je více než milé a víru v český pravopis mu věříte až do konce.

Miroslav Rataj jako děda a Robert Finta jako Tonček – dvě generace, které si mohou mnoho dát, ale také stojí proti sobě coby ohrožený druh a největší riziko. Dvě postavy, které se liší od sebe klidem starce a roztěkaností mládí. Dvě hezké postavy, které jsou sice vedlejší, ale mají v sobě nejvíce rozdílnosti a přesto spolu mohou sedět u jednoho stolu.

Posledním příchozím, jakýmsi nezvaným hostem, který to vše způsobil je starosta. Vít Roleček zkoncentroval do své postavy všechny nadějně mladé politiky, kteří to vždy myslí na začátku dobře a vždy chtějí "něco pro lidi". I tato postava se však nestane předmětem lynče a je přizvána do kolektivní snahy o mušketýrskou čest. Všichni za jednoho a jeden za všechny. Jak dlouho jim tento entuziasmus vydrží, to se dozvíte, když si na představení zajdete a že nebudete litovat.

